

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku S. [...] w G. i Województwa [...] przy uczestnictwie Powiatu G. i Skarbu Państwa - Starosty Powiatu G. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2016 r., na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy S. [...] od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni S. [...] w G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa oraz na rzecz Powiatu G. kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni S. [...] z siedzibą w G. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 lutego 2015 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 października 2011 r.

Sąd Rejonowy w tym postanowieniu m. in. oddalił wniosek spółdzielni o stwierdzenie nabycia przez nią w drodze zasiedzenia fragmentu nieruchomości przy ul. T. [...] w G., stanowiącej działkę zabudowaną budynkiem gospodarczym (pawilonem handlowym). Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawczyni nie była samoistną posiadaczką tej działki aż do momentu złożenia wniosku w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy ocenił wprawdzie, że jakkolwiek wnioskodawczyni uzyskała zależne posiadanie działki w 1978 r., to od początku lat 90-tych XX w. można ewentualnie przyjąć, że jej posiadanie przekształciło się w posiadanie samoistne, nie została jednak spełniona przesłanka 30-letniego okresu posiadania nieruchomości, wymagana w związku z objęciem nieruchomości w posiadanie samoistne w złej wierze.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c., niezastosowaniu art. 339 k.c. i błędnej wykładni art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 25.01.1978 r. o radach narodowych w wersji obowiązującej na dzień 26.08.1978 r. W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy zarzuciła uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., ewentualnie o jego uchylenie i uwzględnienie jej wniosku o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o powierzchni 1381 m², oznaczoną numerem 17/2 oraz o zasądzenie na jej rzecz od uczestników kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni uczestnik postępowania Skarb Państwa reprezentowany przez Starostę Powiatu G. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca powołała się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy - oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej, wyrażającą się „w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 172 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. oraz art. 339 k.c., co spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia”. Skarżąca wskazała, iż „Sąd Okręgowy wywiódł ustalenie, iż PSS „S.” było już z chwilą objęcia we władanie nieruchomości położonej przy ul. T. [...] w G. posiadaczem zależnym tejże nieruchomości, z decyzji o ustaleniu programu i użytkownika na pawilon handlowy O., typ „K.” w dzielnicy [...] z dnia 26.08.1978 r.” Dalej skarżąca podkreśliła, iż „zdaniem Sądu Okręgowego PSS „S.” „objął przedmiotową nieruchomość na skutek decyzji o przekazaniu jej gruntu celem postawienia pawilonu handlowego”, co wskazywało, zdaniem Sądu, że „obejmując nieruchomość spółdzielnia działała (...) jako posiadacz zależny”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło z kwalifikowanym naruszeniem prawa i doprowadziło do wydania jaskrawo nieprawidłowego orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Argumentacja przedstawiona przez wnioskodawczynię nie spełnia

tych wymagań - skarżąca podważa ustalenia faktyczne poczynione na podstawie decyzji z dnia 26 sierpnia 1978 r. i stara się nadać inne znaczenie faktom wskazującym na doraźny, nieformalny i tymczasowy, uzależniony od potrzeb i decyzji innych podmiotów charakter udostępnienia jej posiadania spornej działki, które skłoniły Sąd Okręgowy do stwierdzenia, że doszło do obalenia domniemania z art. 339 k.c. i wniosku, że posiadanie spornej działki przez wnioskodawczynię od zarania do lat 90-tych, kiedy skarżąca zaczęła opłacać podatek za zajmowany grunt, nie miało charakteru posiadania samoistnego. Podważanie oceny dowodów i wysnutych z nich ustaleń faktycznych nie może stanowić skutecznej podstawy skargi kasacyjnej z uwagi na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c., a wnioski prawne wywiedzione przez Sąd Okręgowy z poczynionych ustaleń nie świadczą o oczywistej i narzucającej się wadliwości przesłanek i ocen, które doprowadziły do podjęcia skarżonego postanowienia.

Skoro przytoczona przez skarżącą podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby wystąpiły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c., a wysokość tych kosztów z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 w zw. z § 7 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. Z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

db